

Áldozócsütörtökre

K.K.T. Elvonultak előttünk az isteni Üdvözítő földi életének titkai. Gyengéd szeretettel néztük őt mint kisdedet a megható egyszerűségben, a szegényes karácsonyi jászolban. Résztvevő lélekkel szemléltük keserves kínszenvedését az olajfák hegyétől kezdve, és kísértük el véres keresztútján fel egészen a nagypénteki Golgotáig. Aztán megértük a húsvétot, amikor fölragyogott arcunkon a győzelmes alleluja és osztoztunk örvendő lélekkel a keresztény világ húsvéti örömeiben. Negyven napon keresztül az ünnepi nagymiséken oltárunkon égett a húsvéti gyertya annak emlékére, hogy a feltámadt üdvözítő negyven napot töltött tanítványai közelében. A mai ünneppel lezárul Jézus földi élete, búcsút vesz övétől, mennybe emelkedik az Olajfák hegyéről és megkezdí soha meg nem szűnő életét, most már mint megdicsőült Isten-ember, az Atyának jobbján. Jézus Krisztusnak, a világ üdvözítő Istenének nagyszerű győzelmi napja ez. 1932 évvel ezelőtt történt ez az esemény, s azóta úgy hirdetik a keresztény nemzetek, mint Jézus Krisztus istenségének ragyogó koronáját, melynek fénye el nem homályosul soha.

Ennek a diadalútnak, a mennybemenetelnek idejét megörökítették az evangéliumok, de helyét is megörökítette a történelem, és minden esztendőben ezen a napon a Jeruzsálem környéki keresztények, de a világnak más részéről is sokan, hálás imádattal zarándokolnak az Olajfák hegyére, melynek csúcsán kápolna őrzi emlékét, ez az a hely, melyet utoljára érintett lábaival a földre szállt Isten-ember, itt történt az a csodálatos esemény, melyet a most felolvasott szentlecke és evangélium mond el, hogy Krisztus tanítványai és apostolai szeme láttára elment a fényes mennyországba, ahonnan ismét el fog jönni egyszer nagy hatalommal és dicsőséggel, hogy megítéljen eleveneket és holtakat.

K.K.T. Az apostolok érthető szomorúsággal de egyben szent vágyakozással is néztek a mennybe távozó Üdvözítő után. Hiszen úgy a szívükhöz nőtt az a Krisztus aki három éven keresztül velük volt.

Amikor a kafarnaumi zsinagógában megígéri az Oltáriszentséget, hallgatói közül sokan megbotránkognak benne. Hogyan adhatja ez nekünk testét eledelül... Kemény beszéd ez, ki hallgatja. És kezdtek sokan elhagyni őt. Aztán apostolaihoz fordul: „Talán ti is el akartok menni?” - kérdi tőlük. Péter pedig a jövődő apostolfejedelem ezt feleli: „Kihez mennyünk Uram, hisz az örök élet igéi nálad vannak”. És most látják eltávozni azt, akit ők nem hagytak el. De vágyakozás, szent öröm is suhant át lelkükön a

mennybeszálló Krisztus láttán, mert hallották szavait: „Jobb nektek hogy én elmenjek.” A Krisztus után égbe néző apostolok csoportjába álljunk be lélekben mi is, és hallgassuk a mennybemenetel sok vigasztalást rejtő tanítását.

Amint Jézus küzdelmes földi életének vége szakadt, úgy lesz vége a mi talán sok kereszttel megrakott földi életünknek is. S siralomvölgyben minden szenvedésünkben, talán hosszú betegségünkben boldogító tudat, hogy egyszer ennek vége szakad, mert mint az Úr Jézusnak szenvedéssel teli földi élete lezárult és kezdetét vette az ő mennyei felmagasztalása, úgy e földi élet után kezdetét veszi a mi mennyei felmagasztalásunk is.

Szent Pál apostol, aki a szenvedés poharát ugyancsak kimerítette, hiszen a korinthusi hívekhez írt levélben maga sorolja föl szenvedéseit: sokszor fáradtam, börtönbe többször vetettek, módfelett sok verést kaptam, sokszor forogtam halálveszélyben, a zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven korbácsütést, háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek, szenvedtem hajótörést, veszélyben forogtam folyóvizeken, veszélyben a rablók miatt, fáradtam és kínlódtam, sokat virrasztottam, éheztem és szomjaztam, gyakran böjtöltem, fagyoskodtam; és mindezek után azt írja: Azt tartom ugyanis, hogy amiket most szenvedünk, nem mérhetők össze a jövődő dicsőséggel, ami meg fog nyilvánulni rajtunk.

A keresztút királyi út az égbe. Kemény út az, nem való az a gyáva és hitüket veszített lelkeknek. De ezen az úton nem kell félni a pokoltól. Ez az út nem megy se jobbra sem balra, sem lefelé, hanem felfelé az Istenhez, akinél odafönn az égben ezért a királyi út megtételéért királyi korona jár örök boldogsággal.

Az Üdvözítő, aki előttünk ment a kereszten, feltámadása után mondotta: íme én előttetek megyek. Előttünk ment nem csak a Golgotára, hanem a feltámadásban, és azon túl is, egészen a mennyben, hogy ott nekünk lakást készítsen. Megyek helyet készíteni számotokra. És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magammal viszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Jézus ezen vigasztaló ígérete tette édessé a búcsúzás fájdalmát. Előre ment és mindnyájunkat egyenként vár haza, mint tékozló fiúkat az atyai házba. Nem felejt el bennünket, mert neveinket kezére írta, nem tintával, hanem isteni vérével és a vasszögekkel.

K.K.T. Az Úr Jézus földi életének utolsó felvonását szemlélve tanuljunk meg helyesen élni, hogy a mi földi vándorlásunk vége szintén dicsőséges legyen. Legyünk józanok, járjunk nyitott szemmel, éberem, hogy el ne nehezedjék szívünk a tobzódásban, és az élet gondjai között, mert váratlanul hihetetlen gyorsasággal peregnek éveink, és minden nap közelebb kerültünk utolsó felvonásához, amikor a függöny legördül, egy

ember életdrámájának vége, mert mindegyikünk elmondhatja a zsoltárossal: „Jövevény vagyok és zarándok, mint atyáim mindnyájan”, csak ideig-óraig leszünk itt e földön. Tekintsünk az égbe, emeljük fel szemünket és szívünket a mennybemenő Krisztus után, és kérjük hogy égi kegyelmével vezéreljen bennünket is oda. Ámen.

Kőröstarján, 1965. május 27.

Tóttlek, 1978. május 4.